1
12 ARALIK 1976
250 krş.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Okur Arkadaş!

«Bağımsız Türkiye» proleter devrimci hareketimizin bir organı olarak toplumumuzun tüm ulusal ve demokratik güçlerine seslenir. Bu gazete bilinçlendirme ve örgütlendirme görevinin yerine getirilmesinde, ülkenin dört bir yanından okurlarının katkısının büyük önem taşıdığını iyi bilmektedir.

Onun için biz okuma yalnızca bu gazeteyi oku ve okut demekle yetinmiyoruz. Ona «Bağımsız Türkiye» nin yazarı kendin ol diyoruz.

Başta fabrikalarda, tarlalarda, üretimde bulunan kent ve köy emekçileri olmak üzere, tüm yurtseverler, çevrelerinde birinci elden gördüklerini yürüklerinde duyduklarını, karşılaştıkları sorunları, bu sorunlara önerdikleri çözümleri kağıda dökerek dile getirmelidirler. Yazdıklarını bize ileterek bunları yayınlamamız olanağını sağlamalıdırlar. Böylelikle bu gazete ile ülkenin dört bir yanındaki okurlarıyla diyalog kurulmalıdır. Ancak bu başarıldığı zaman «Bağımsız Türkiye» üstlendiği görevi yerine getirmiş olacaktır.

Türkiye bugüne dek, gerçek anlamıyla bir siyasi demokrasi tanımadı. Bugün gündemde olan bağımsızlık demokrasi mücadelesidir. Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı, onların MC iktidarına karşı, onların baskı kuvvetlerine karşı verilmektedir bu mücadele. Çünkü onlar demokrasi düşmanıdırlar, açık faşizm özlemi içindedirler. Çünkü onlar vatan satıcılarıdırlar.

Bağımsızlık uğruna, demokrasi uğruna, faşizme karşı mücadele, siyasi inançları ne olursa olsun tüm yurtseverlerin mücadelesidir. Bu mücadelede tüm ulusal ve demokratik güçlerin anti-emperyalist ve anti-faşist cephesini kurmak şarttır.

Bu gazetenin kapağında okuduğunuz «Emperyalizme karşı-Faşizme karşı-omuz omuza» sloganını gerçekleştirmek şarttır.

«Bağımsız Türkiye» bu sloganı gerçekleştirmek için kendisine düşeni yapmaktan geri kalmıyacaktır. Çünkü sömürüsüz düzen sosyalizmin kuruluşu ancak bağımsız ve demokratik toplumda olur.

Düzeni değiştirmek yolunda Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik bir Türkiye'yi kurmak çetin iştir .Bu çetin iş toplumdaki tüm devrimci potansiyelin seferber edilmesini gerektirir. Bu ancak en devrimci sınıf olan işçi sınıfının öncü birliği niteliğindeki bir siyasi partinin önderliğiyle gerçekleşebilir.

Emekçi halkımızı güçü yettiğince bilinçlendirme ve örgütlendirme görevini üstlenmiş olan «Bağımsız Türkiye» parti anlayışını yaymaya çalışacak, ve tüm çabaları bu nitelikte bir işçi yoksul köylü partisinin tarihsel gelişmeye ağırlığını koymasını sağlama doğrultusunda olacaktır. Bu gazete bugün küçük burjuva aydın çevrelerinde yaygın, partisiz «devrimcilik» modasına kesinlikle karşı çıkacaktır.

Son olarak okurun dikkatini bir önemli noktaya daha çekelim : Türkiye'de yayın dağıtımı işi egemen güçlerin hizmetinde ticari kuruluşların tekelindedir. Bunlar devrimci yayın organlarının dağıtımına genellikle engel olurlar. Bu gazete geniş ölçüde dağıtımını ancak kendi okurlarını seferber ederek sağlıyacaktır. Biz okura yanlızca «Bağımsız Türkiye» yi oku okut onun yazarı, eleştirmeni ol demekle yetinemeyiz. Okuru bölgesinde bu gazetenin dağıtımında görev almaya çağırıyoruz.

Evet arkadaş.

«Bağımsız Türkiye»yi oku ,okut, ona abone kaydet ona yazı yaz, onu eleştir ve onun dağıtımında görev al

M. Lütfi Kıyıcı

İÇİNDEKİLER

3 Niçin «BAĞIMSIZ TÜRKİYE»?
4 Sanayileşmenin tek yolu/ Mihri Belli
6 Partisiz Devrimcilik Olmaz
7 Gurupçuluk yok Faşizme Karşı Omuz Omuza!
8 CHP Kurultayı Ardından Şaban ORMANLAR
11 Acı Bir Yıldönümü
12 Halkın Kurtuluşuna Açık Mektup
13 Disk'de Tasviye Hareketi
14 Sovyetler Birliği İle Dostluk Politikası Halkımızın yararınadır.
14 «Sosyalist» Enternasyonal
15 Disk Yönetimi Sınavdan Geçiyor
16 Zafer Savaşan Filistin Halkınındır.
16 Filistin Halkıyle Dayanışma Haftası Üzerine

Sahibi : M. Lütfi Kıyıcı - Sorumlu Müdür : Süleyman Aslan
Dizgi Baskı : İleri Sanat Matbaası - Baskı Tarihi : 11/12/1976
Adres : Ticarethane Sokak : No : 12/7 - A Sultanahmet — İSTANBUL

NİÇİN 'BAĞIMSIZ TÜRKİYE,?

ÇÜNKÜ BU ÜLKEDE EMPERYALİST TEKELLERİN VE İŞBİRLİKÇİLERİN SÖMÜRÜ OLANAKLARINI ORTADAN KALDIRMAK, ÖNÜMÜZDEKİ İLK DEVRİMCİ GÖREVDİR. BU DA BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİN KAPSAMINA GİRER.

Bu haftalığın adı «Bağımsız Türkiye». Niçin?

«Bağımsız Türkiye» Çünkü yurdumuz bugün emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen bağımlı bir ülkedir. Ve Türkiye bu durumdan kurtulmadan emperyalist sistemden çıkmadan ,yani siyasi, iktisadi ve kültürel alanda bağımsızlığını gerçekleştirmeden ne gerçek demokrasiyi görebilir, ne de sosyalizm doğrultusunda yol alabilir.

«Bağımsız Türkiye» çünkü Türkiye'nin iktisadi düzeni bağımlı kapitalizmdir. Çünkü bu kapitalizm koşullarında kurulan ithal malı eskimiş teknoloji ile ithai edilen ham madde ve ara mal işleyen montaj tesisleridir. Ve bu koşullarda ne kadar çok fabrika bacası tüttürülürse emperyalist tekellere bağımlılığımız o ölçüde katmerleşir. Ve Türkiye iktisadi bağımsızlığını gerçekleştirerek bağımlı kapitalizm düzenine son vermedikçe gerçek sanayileşme göremez, gerçekten kalkınamaz.

«Bağımsız Türkiye» çünkü emekçi halkımız bağımlı kapitalizm düzeni sürdükçe çifte sömürüden, yoksulluktan, işsizlikten kurtulmıyacaktır. Ve emekçi halkımızın insanca bir yaşama kavuşabilmesi için iktisadi alanda ve tüm alanlarda bağımsızlık şarttır.

«Bağımsız Türkiye» çünkü halkımızın gerçek mutluluğu tadacağı sömürüsüz düzen, sosyalizm ancak bağımsız bir ülkede kurulabilir.

«Bağımsız Türkiye» çünkü bağımsızlık uğruna mücadele demokrasi uğruna mücadeleden, sosyalizm uğruna mücadeleden ayrılamaz, bu üçü için mücadele iç içedir ve çünkü bağımsızlık mücadelesi bu üçü içinde öncelik taşır.

«Bağımsız Türkiye» çünkü bu ülkede emperyalist tekellerin ve bunların işbirlikçisi kapitalistlerin sömürü olanaklarını ortadan kaldırmak önümüzdeki birinci devrimci görevdir. Ve Milli Demokratik Devrimin bu görevinin yerine getirilmesi bağımsızlık mücadelesi kapsamına girer.

«Bağımsız Türkiye» çünkü ülkemizde feodal ilişkilerin temizlenmesi ve köy emekçisinin eşit özgür vatandaş düzeyine getirilmesi feodal ağaların ve tefeci bezirgan takımının sömürü ve baskı olanaklarının ortadan kaldırılması, köklü bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi, demokratik bir iktidar emrinde kredi kurumlarının üreticiler hizmetinde çalıştırılması şarttır ve bu da ancak feodal unsurlara arka çıkan, arka çıkması kaçınılmaz olan emperyalizmin kapı dışarı edilmesiyle, bağımsızlığın elde edilmesyle olanaklıdır.

«Bağımsız Türkiye» çünkü Türkiye'de ulusal devrimci kültürün açılıp serpilmesi ancak siyasi ve iktisadi bağımsızlığın gerçekleşmesiyle olanaklıdır. Ve ancak bağımsız bir Türkiye'de bu üklenin insanı emperyalist ve gerici kültürün yozlaştırıcı etkilerinden kurtularak, biçim bakımından ulusal, içerik bakımından devrimci kültürünü engelsiz geliştirebilecek doruklara ulaştırabilecektir.

1960'larda baş sloganımız «Bağımsız Türkiye!» idi. Bugün de öyledir. Çünkü emperyalizm ve işbirlikçilerinin sömürü ve baskıları hala sürüyor. Ancak başta ABD, emperyalizm kapı dışarı edildikten sonradır ki, ancak emperyalist tekellerin, işbirlikçi sermayenin sömürü baskısı esas olarak kaldırıldıktan sonradır ki, Milli Demokratik Devrimin belli başlı görevleri yerine getirildikten sonradır ki, «Bağımsız Türkiye» sloganı artık gerçekleşmiş, dolayısıyla eskimiş olacak ve bırakılacaktır. O zaman sosyalist kuruluşun sloganlarını hep birlikte atacağız.

SANAYİLEŞMENİN TEK YOLU

Türkiye eğer gerçekten sanayileşecekse, emperyalist dünya sisteminden çıkarak, tam bağımsızlığını, gerçek demokrasiyi gerçekleştirerek, sosyalizm yolunu tutarak sanayileşecektir.

MİHRİ BELLİ'NİN 1976 SANAYİ KONGRESİNDEKİ KONUŞMASI

Çalışan kitlelerde doğru bir sanayileşme anlayışının yerleşmesini amaçlayan bu kongrenin Türkiye'de gerçek sanayileşme, gerçek iktisadi kalkınma yollarına ışık tutması ve dolayısıyla bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin kurulmasına katkıda bulunması dileğiyle, 1976 Sanayi Kongeresini Türkiye Emekçi Partisi adına selâmlarım.

Bu kongre bağımlı kapitalizm koşullarında sanayileşme sorunu üzerine eğilmektedir. İthal malı eskimiş teknoloji ile, daha çok ithal malı ham madde ve ithal malı ara mal tüketen ve ülkemizin dışa bağımlılığını katmerleştiren sahte sanayileşme sorunudur bu...

Tarihsel ölçülerle kısa bir süre önce, ithal edilen modası geçmiş teknoloji kavramı bugünkü açıklığıyla kafalarda yer etmemişti. Halkımızın geniş çevreleri bundan on onbeş yıl önce sanayileşme hızının dikilen fabrika bacalarıyla orantılı olduğu kanısındaydı. Ne kadar çok fabrika kurarsak o ölçüde sanayi ülkesi durumuna geleceğimiz ve dışa bağımlılığımızın o ölçüde azalacağı kanısı yaygındı. O dönemde işbirlikçi sermayenin çıkarlarının savunucusu demogoglar İzmit körfezinin kuzey kıyısında yükselen fabrika bacalarını göstererek «işte sanayileşiyoruz, işte bir küçük Amerika olma yolundayız» diyerek kamu oyunun geniş çevrelerini kandırabiliyorlardı. Bugün bu demagojiye kananların sayısı bir hayli azalmıştır.

O günlerden bu yana görüldü ki gerçek sanayileşme başka şeydir, montaj sanayii tesisleri kurmak başka şey. Görüldü ki sahte sanayileşme dışa bağımlılığı ,emperyalist tekellere bağımlılığı azaltmıyor, Türkiye'nin sömürülen ülke durumu ortadan kalkmıyor, tersine bu durum perçinleşiyor, dış ticaret açığı büsbütün uçurumlaşıyor ve 1975 yılında bu açık üçbuçuk milyar doları bulabiliyor.

Bu gerçeğin gözle görülür hale gelmesi bir yandan ,konuya yurtsever açıdan bakan aydınların, (ki teknik elemanların bunlar arasında önemli bir yeri vardır) bağımlı kapitalizm koşullarında emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda döndürülen ekonomi çarklarına ışık tutmaları ve sömürü düzeninin çeşitli yönlerini aydınlatmaları öte yandan, halkımızın geniş çevrelerinin Türkiye'nin sömürülen ülke durumunu perçinlemeyi amaçlayan sahte sanayileşmenin gerçek niteliğini görmelerini sağlamıştır. Bugün akla kara daha iyi seçiliyor. Bu, o kadar böyle ki, bugün MC ortağı bir parti bile, montaj ambalaj sanayiine karşı çıkıyor, fabrika yapan fabrika kurma gereğinden söz ediyor. MSP sözcüleri böyle bir şeyin emperyalizmin işbirlikçisi sermayenin baş temsilcisi durumundaki bir AP ile iktidar ortaklığı sürerken olabileceğine halkın inanmasını istiyor. Besbelli MSP'li politikacıların bu sözleri ciddiye alınamaz. Ama MSP gibi bir sağcı partinin bile Türkiye solunun yıllar boyu savunduğu ulusal sanayileşme tezlerini savunur görünme zorunluluğunu duyması, halkımızın bilinç düzeyinin yükseldiğini kanıtlayan bir belirti olarak önemlidir.

Ana muhalefet partisinin bu konudaki tutumu da ilginçtir. Yamalı bohça görünümüne karşın genel niteliğiyle bir küçük burjuva dönüşümcü parti olan CHP ulusal sanayileşme konusunda pek açık seçik bir çizgiyi savunmamaktadır. Güncel bir sorun olduğu için CHP program taslağı üzerinde kısaca durmayı gerekli görüyorum. Program taslağı küçük burjuva anlayış sınırları içinde sömürü düzenin çeşitli yönlerini eleştirmektir. Ancak teslim etmek gerekir ki, Türkiye'nin demokratik güçleri safında yeri olan bir siyasi örgüt olan CHP'nin ulusal sanayileşme konusunda MSP kadar bile tutarlı olamamaktadır. Örneğin MSP kurulmasını önerdiği sanayi kuruluşlarının emperyalist tekellerin rekabetinden korunması düşüncesiyle AET üyeliğine karşı çıkabilmektedir.

Ama üçyüz küsur sayfalık CHP program taslağında ne AET'den, ne NATO'dan söz edilmiyor. Sömürünün kalkacağına dair, emeğin en yüce değer olduğuna dair parlak sözler eksik değil ama Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunu perçinleyen kurumlar olan AET konusunda, NATO konusunda tek sözcük yok. Bu sessizlik anlamlıdır, ilginçtir.

Türkiye gibi bir ülke için sömürülen ülke durumundan kurtulmanın varsayım olarak iki yolu düşünülebilir:

Kapitalist Yol — Sosyalist Yol. Varsayım diyorum. Ve bunlardan ilki gerçekçi bir varsayım değildir?. Çağımızın gerçeklerine ters düşen bu varsayım Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde kalarak, bu sistemin kurallarına uygun biçimde kapitalist yoldan kalkınması, sanayileşmesidir. Bunun olanaksız olduğunu biliyoruz. Emperyalizm, emperyalizm olalı beri bu sistem içindeki hiç bir sömürülen geri ülke, o sistemden çıkmadan, sistemin zorunlu kıldığı üretim ilişkilerini sürdürerek, yani kapitalist yoldan gerçek bir sanayileşme görmemiştir. Kapitalist kalkınmanın son iki örneği Almanya ile Japonya'dır. Bu iki ülke de geçen yüzyılda yani emperyalizm öncesi dönemde kapitalist kalkınma yolunu tutmuşlardır. O zamandan bu yana yüz yılı aşkın bir zaman geçti. «Sür'at asrı» denen yüzyıldır bu. Ama bu sürat yüzyılında kapitalist yoldan kalkınan tek bir ülke yok. Ama aynı tarihsel dönemde nice ülke emperyalist dünya sistemi dışına çıkarak, sosyalizm yolunu tutarak, kısa zamanda sanayi ülkesi durumuna yükselmiştir. Birinci varsayımın çağdaş tarihsel gerçeklere ters düşmesine karşılık, ikinci varsayım, yani Türkiye'nin sosyalizm yolunu tutarak iktisadi bakımdan kalkınması, sanayi, ülkesi durumuna yükselmesi kesinlikle gerçekçi bir varsayımdır.

Gerçek sanayileşme konusunda Türkiye için kapitalizm yolunun kapalı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunun açık olduğu besbelli. Ancak bu sistem içinde bile yatırımlar alanında güdülen iktisadi politika alanında halkı uyararak, halkı demokratik hareketlere geçirerek emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin emekçi halka karşı komploları bir ölçüde de olsa hiç engellenemez demek değildir. «Sosyalizm gelecek, tüm sorunları çözümleyecek» diyen ve elini kolunu bağlayıp oturan kişi yanılgı içindedir. Bugünden demokratik güçleri harekete getirerek verdiğin kısa vadeli mücadeleler yolu seni sosyalizme yaklaştıran yoldur. Bugün de yapılacak şeyler vardır.

Örneğin, işbirlikçi iktidarlar onyıllar boyu bir kara-yolları politikası uygulamışlardır. Emperyalist tekellerin çıkalarına tıpatıp uygun, halkımızın çıkalarına tam ters düşen bir politikadır bu. Demir-yollarını baltalayan, genel olarak toplu ulaşımı baltalayan, bireysel ulaşımı, dolayısıyla otomobil montajcılığını teşvik eden bir politika. Dışa bağımlılığı perçinleyen bu politikanın ürünüdür, birinci Boğaz Köprüsü. İkinci Boğaz köprüsü, emperyalist metropolleri Şah'ın İran'ına bağlayacak olan «Güneş Yolu» projeleri, kapalı kapılar arkasında daha şimdiden tezgahlanmıştır. Bu politikaya karşı mücadele etmek, bireysel ulaşıma karşı çıkmak, toplu ulaşımı savunmak, gereklidir. Yatırımlar konusunda emperyalist metropollerin gereksinmelerini değil Türkiye halkının çıkarlarının göz önünde tutulmasını sağlamak için mücadele etmek bu sistem içinde de olanaklıdır.

Ama Türkiye eğer gerçekten sanayileşecekse, bu ülke sömürülen ülke durumuna son vererek, yani emperyalist dünya sisteminden çıkarak, tam bağımsızlığını, gerçek demokrasiyi gerçekleştirerek, sosyalizm yolunu tutarak sanayileşecektir. Bu da, ortanın sağında olsun, solunda olsun burjuva partilerin işi değildir. Bu, Türkiye işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde, yoksul köylülük saflarında derin kökler salmış, dışarıdan devrim reçeteleri beklemeden Türkiye gerçeklerine sosyalizmin bilimini yaratıcı bir ruhla uygulayabilen, doğru devrimci çizgiyi saptayabilen, o çizgiyi yürekle izleyebilen bir proletarya partisinin işidir. Türkiye toplumunda tüm devrimci potansiyeli seferber edebilen tüm buharı devrim pistonunun arkasında toplıyabilen ve pistonun olanca gücüyle basmasını sağlayan partinin işidir bu.

Var mıdır böyle bir parti şu anda Tür-

kiye'de? Henüz yoktur. Ama olacaktır. Bu, tarihsel kaçınılmazlıktır.

Tüm baskılara karşın, DGM'lere karşın, sağdan «soldan» tüm engellemelere karşın böyle bir partiyi kurma yolunda çabalar, çalışmalar var mıdır? Evet vardır.

Kongrenize başarılar dilerim. Sağolun.

PARTİSİZ
DEVRİMCİLİK
OLMAZ

Dev - Genç örneğine lafta değil, eylemde sahip çıkalım.

Üniversitelerin açılmasıyla birlikte faşist saldırılar hızla yoğunlaştı. Birçok fakültede ve yüksek okulda ders yapılamaz oldu. Öğrenim durduruldu. Faşistlerin kurşunlarına göğüs germeye alışkın olan devrimci gençlik zaten bu saldırıları bekliyordu.

Ancak bu dönemle, devrimcilerin pek beklemediği ve hiçte özlenmeyen bir çatışma patlak verdi. İşin ilginç, ilginç olduğu kadar üzücü olan yanı saldırıların devrimci gençlik içinde saydığımız bir guruptan gelmiş olmasıdır. Bir başka ilginç nokta da bu kesimin Sovyetler Birliğini sosyal emperyalist olarak niteleyen çevrelerin içinde yer almasıdır.

«Sosyal emperyalizm» teorisinin revaçta olduğu çevrelerde, derece derece, Sovyetler Birliğini aynı şekilde nitelemiyenleri faşist olarak görme eğilimi var. Böyle olunca kendileri gibi düşünmeyen devrimci gençlere, kolayca silah çekmenin gerekçesini, bir ölçüde hazırlamış oluyorlar. Öyle olmalı ki, saldırılar giderek artıyor.

İstanbul'da İYÖD'ün «Can Güvenliği» yürüyüşü ve mitinginde çekilen silahlar, Ankara'da benzeri olaylar, Boğaziçi Üniversitesi'nde İYÖD'lü arkadaşları ölümcül şekilde yaralamak vb. olaylar bu çevrelerde saldırganlığın adet halini almakta olduğunu gösteriyor. Bu bir an önce önlenmesi gereken tehlikeli bir gidiştir. Karşı tarafta bir noktadan sonra haklı olarak ayn ışekilde karşılık vermeye başlarsa iş çığırından çıkar ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi faşistler bu hale kahkahayla gülerler. Çünkü böylelikle onları nekmeğine yağ sürülmektedir. onlar güçlendirilmektedir.

Bu olayları çeşitli şekilde yorumlayanlar var: Bazıları bu çevreleri faşistlere güç yetiremediğinden hıncını kendileri gibi düşünmeyen devrimcilerden almaya kalkmakla suçluyorlar. «Devrimcilerin mitinglerini baltalayacaklarına gitsinler AP, MHP'nin mitinglerini baltalasınlar, boylarını görelim» diyorlar. Bazıları ise, bu üzücü olayların yaratılmasını gurubun tümüne mal etmiyorlar. Bunlar, ilk silah çekenin mutlaka bir provakatör olduğunu, diğerlerinin ister istemez bundan sonra silaha sarıldığını düşünmektedirler. Eğer durum bu ise, olayların bir silsile halini aldığını düşünürsek, onların içlerine provakatörlerin kolayca sızabileceği bir yapıya sahip olduklarını söylemek zorunda kalırız.

Bu olayların hangi nedenlerle meydana geldiği tartışılabilir. Fakat tartışılamıyacak olan bir şey var: O da bu olayların devrimci harekete yarar değil, zarar getiriyor olmasıdır. Genel olarak devrimci harekete zarar verirken, özel olarak bu olayları yaratan çevreye de yarar getirdiğini ve getireceğini sanmıyoruz. Umuyoruzki onlar da bunun farkındadırlar.

Bu yöntemlerle, ne proleter devrimci hareketin, ne de devrimci gençlik hareketinin birliği sağlanabilir. Oysa temel ilkelerde birlik hiç değilse asgari bir birlik sağlanmadan, ne proleter devrimci hareket ne de onun bir parçası olan devrimci gençlik hareketi gereken aşamaları geçemez.

Eğer 12 Mart öncesinde Dev-Genç, emekçi yığınların bilincinde olumlu ve onurlu bir yer edindiyse bu devrimci gençliğin birliğini geniş ölçüde sağlayıp kitleyi gerekli anti-emperyalist ve anti-faşist eylemin içine sokabilmiş olmasındandır. Dev - Genç, örneğine lafta değil, eylemde sahip çıkalım.

Öte yandan bu gibi olayların doğmasında partisiz devrimcilik anlayışının hala üstesinden gelinememiş olmasının da önemli bir rolü vardır. Partisiz devrimcilik hele hele militanlık olmaz. Kendine proleter devrimciyim diyen partili olmak zorundadır. Aksi başıboşluk, disiplinsizlik ortamını güçlendirmek demektir. Genç devrimciye disiplinsizlik ortamında gönlünce davranabilmek olanakları sağlanmış olurki bu tehlikeli bir

durumdur. Oysa gençlik hareketi içinde hangi gurup söz konusu olursa olsun, esas olarak yaptığı legal olanaklardan yararlanarak eylemde bulunmaktır. Durum bu iken olanaklar olduğu halde, siyasal alanda legal örgütlenmeye dudak bükmek ve reddetmek proleter devrimci davranışa uymaz ve kendi durumu ile çelişkiye düşmektir bu. Sorumlu devriminin tutumu, siyasal çizgisi kendisine en yakın olan bir sosyalist partide bütünleşmek konusunda kafa yormaktır. Bu gerçek üzerinde kafa yormak durumunda olandır samimi devrimci. Başıbozukluğun, önüne başka türlü geçilemez.

GRUPÇULUK YOK
FAŞİZME KARŞI
OMUZ OMUZA!

Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesi gurup çıkarlarının üstündedir.

İstanbul'un Kartal ilçesi ve çevresi işçi sınıfının mesleki ve siyasi örgütlenmesinin hızlandığı, sınıf bilincinin yükseldiği ve bu yüzden de devrimci mücadelesinin yoğunlaştığı bir bölgedir. Kısaca Karatal ve çevresi Faşizme karşı direnen bir tabana sahiptir.

Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini baskı ve terörle sindirmeye çalışan Amerikancı faşizmin saldırgan güçleri Ülkü Ocakları vasıtasıyle bu bölgede de örgütlenmeye çalışmaktadır. Ülkü Ocaklı faşistler saldırılarını özellikle Eylül Direnişinden sonra yoğunlaştırmıştır.

Ülkü Ocaklı faşistler Pendik'de ilerici bir dernek üyesi bir devrimciye sokak ortasında ateş açtılar ve vurduktan sonra tekmelediler. Vurulan arkadaş uzun süre komadan kurtulamadı. Aynı günlerde ve aynı yerde, yine bir devrimci daha kurşunlandı. Gene bu dönemde, anti-faşist mücadelede aktif olarak yer alan Presiz Evsan işçilerine, faşistler trenlerde ve istasyonlarda saldırı ve tehditlerini yoğunlaştırmışlar ve bir işçiyi ağaca bağlıyarak işkence etmişlerdir. Ama bu karşılıksız kalmamış, faşist saldırganlar Presizli militan işçilerle Kartal'lı devrimcilerden hakettikleri sert cevabı almışlardır.

Bu saldırılar karşısında TEP Kartal İlçesi, Kurtuluş gurubu ve İYÖD, faşistlerin yoğun olduğu Pendik'de 6 Kasım'da ortaklaşa bir miting düzenlediler.

Ancak Miting çalışmalarının başlamasıyla İYÖD ve Kurtuluş gurubu arasında mitingin insiyatifini ele geçirme mücadelesi başladı. Bu yüzden mitingin örgütlenmesi ve propagandası istenen biçimde gerçekleşmedi. Biz gurupçu çıkarların hakim olduğu bu sürtüşmenin dışında kalmayı devrimci tavrının gereği saydık. Ama gurupçu çıkarlar miting alanında mikrofon başında da kendini gösterdi. Mitingi kendi konuşmasıyla bitirmek isteyen İYÖD'ün önde gelenlerinden bir arkadaş, grupculuğu kınayan birliğe çağıran bir konuşmadan sonra İYÖD'lü kitleye miting alanını terk etmelerini söyledi. Ve bu arkadaşlar kalabalıktan ayrılarak yürüyüşe geçtiler. Onların bu tavrına karşı mikrofondan attığımız «FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!» sloganı bir anda mitinge hakim oldu. Bu slogan mitingten sonra yürüyüşe de hakimdi. İYÖD'lülerin bu tutumunu, faşistlerin örgütlü bulunduğu, saldırılarının yoğun olduğu ve ilk defa bir kitle gösterisinin yapıldığı Pendik'de anti-faşist safları bölücü bir tutum saymak gerekir. İYÖD'lülerin bu olumsuz tavrına rağmen miting ve yürüyüş amacına ulaşmıştır. Bunda elbette ki İYÖD'lülerin de katkısı vardır.

Şunuda belirtmek gerekir ki, mitingi esas olarak üç siyasi çizgi tertiplediği halde, miting ve konuşma düzenini sağlamak için yapılması gereken son toplantıya İYÖD ile Kurtuluş grubundan arkadaşlar gelmemişler ve anlaşıldığına göre bunlar kendi aralarında anlaşmaya çalışmışlardır.

Her iki guruptan arkadaşların gurupcu zihniyetlerini eleştirmekteyiz. Bunu, Türkiye solunda yapılacak güçbirliği çalışmalarının daha sağlıklı bir temele oturtulması bakımından gerekli görüyoruz.

«FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!» sloganını kitlelere yaymak ve hayata geçirmek ancak, faşizme karşı mücadeleyi ön plana çıkarıp gurupçu, tekkeci zihniyetlerden arınmakla olur.

Grupçuluk yok - Faşizme karşı omuz omuza.

Pendik Mitingi TEP Sorumlusu
Mehmet ÖZGEN

BAŞLICA İKİ HAREKET, KÖY VE ÖZELLİKLE ŞEHİR KÜÇÜK BURJUVAZİSİNİ, ORTA SINIFLARI SÜRÜKLEYEBİLEN CHP DÖNÜŞÜMCÜ HAREKETİ İLE İŞÇİ SINIFINI VE YOKSUL KÖYLÜLÜĞÜN ÖNCÜ MÜFREZESİ NİTELİĞİNİ KAZANMIŞ GÜÇLÜ BİR DEVRİMCİ PARTİNİN CEPHE BİRLİĞİ OLMADAN, ŞU ANDA GÜNDEMİMİZDEKİ ANTİFAŞİST MÜCADELEDE, ELİ KANLI MC ORTAKLIĞININ GERÇEKTEN YIKILMASINDA BAŞARI KAZANMAMIZ VE SİYASİ DEMOKRASİ YOLUNDA İLERİ, KALICI MEVZİLER ELDE ETMEMİZ OLANAĞI YOKTUR.

CHP KURULTAYI ARDINDAN

Şaban ORMANLAR

CHP Kurultayı geçen ayın sonunda yapıldı. Yankıları hâlâ sürüyor. Bazı sosyalist ve «Üçüncü Dünya» ülkeleri parti temsilcilerinin de izleyici olarak katıldıkları Kurultaya gösterilen bu ilgi, CHP'nin gelecek yılki genel seçimlerin iktidar adayı olarak görülmesinden geliyor.

Umulmadık gelişmeler sonucu, egemen çevreler gerici MC iktidarı yararına açık faşizmi zorlamaya kalkışmazsa, büyük olasılıkla AP dışında bir sağ parti ortaklığında bir CHP iktidarı beklenmektedir. Siyasi cinayetler, ekonomik sosyal baskılar karşısında bunalan geniş emekçi kitlelerin şu andaki yaygın özlemi bu yöndedir.

Dönüşümcü siyasal çizgisi ile bu özlemleri dile getirmeye çalışan CHP, bu son kongresi ile hangi noktaya varmıştır? 1973 seçimlerinde bulunduğu noktaya göre bu partinin geldiği yer neresidir? CHP'yi hangi açıdan değerlendirmeliyiz?

BÜYÜK SERMAYENİN CHP HESAPLARI

Göstergelerden biri olarak, büyük sermaye çevrelerinin tepkileri açısından bakarsak 1973 yılına göre önemli bir değişme var. Halkımız 12 Mart faşizmine gösterdiği tepki ile CHP'yi ilk defa 1973 seçimlerinde iktidara geçirdiğinde, işbirlikçi sermaye çevreleri büyük şaşkınlığa kapılmışlar ve kuşkularını uzun hükümet bunalımları ile gidermeye çalışmışlardı.

O günlerde, CHP - MSP koalisyon hükümetinin orta sermayeye, küçük üreticilere sağlamaya giriştiği ekonomik kolaylıklar, büyük sermaye çevrelerinin sert tepkilerini çekiyordu. Hayalci de olsa bir «Halk Sektörü» önerisi büyük sermaye örgütleri temsilcilerinin, aleyhte demeç üstüne demeç vermelerine yolaçıyordu.

Bugün CHP Kurultayında aynı öneriler sözkonusu, ama büyük sermaye sözcülerinin o telaşlı tepkilerine pek rastlanmıyor.

Büyük sermaye açısından değişen şey nedir? Her şeyden önce emperyalizm ve işbirlikçi egemen çevreler, kendi has partileri eski DP ve sonra AP ile 20 yıldır yürütmeye alıştıkları Filipin tipi antidemokratik parlamenter düzen döneminin Türkiyede kapandığını görmüşlerdir. 12 Mart 1971'de parlamenter faşizm ile tedbir aldıkları halde halkımızın 1973 seçimlerinde bu antidemokratik düzeni yaşatmıyacağını kabul etmişler, Türkiyenin bir dönüm noktasına geldiğini anlamışlardır.

Fakat egemen çevrelerin 1973 seçim sonuçlarına hemen razı olmaları beklenemezdi. Nitekim seçim yeniği AP başkanlığında, CHP - MSP koalisyonunu çökertmek üzere, adım adım kurup geliştirilen gerici MC iktidarının bir yılı aşkın denemesi ile de önemli bir zaman kazanıldı.

Halkımızın yükselen antifaşist mücadelesi karşısında, ancak siyasi cinayetlerle ülkeyi yönetebilen, içte dışta itibarsız bir MC iktidarı mı, yoksa düzen değişikliği adıyla da olsa, dışa yarı bağımlı sömürü düzenini esas itibariyle değiştirmeyen, ama işbirlikçi büyük sermayeden orta sermayeye ve emekçi sınıflara bazı ödünler istiyen ve siyasi demokrasi sınırlarını genişletmeyi vadeden, bunları vaadettiği için de seçimlerdeki oy potansiyelini daah da arttıran bir CHP yönetimi mi?

Bu ikilem büyük sermayenin karşısına bir zorunluluk dikilmiştir. İşbirlikçi egemen güçler, gerektiğinde açık faşizme yönelmenin araçlarını elinde bulundurmak şartı ile bugün artık CHP'ye, yada bir CHP ortaklık hükümetine karşı üç yıl önce duydukları kuşkuyu duymuyorlar. Bu, bir ölçüde kendilerini böyle bir çözüme alıştırdıklarından, bir ölçüde de CHP yönetiminin programıyla ve üst yönetim kadrolarıyla vermeye çalıştığı güvence ile yorumlanabilir.

CHP KURULTAYI TAM BİR GERİLEYİŞ Mİ?

Bir dönem önce CHP gölgesinde sosyalistlik yapmak isteyen bazı çevreler, CHP Kurultayındaki gelişmeleri neredeyse tam bir «gerileyiş» olarak nitelendirmekteler.

Gerçekten de bu CHP için tam bir gerileyiş midir? Yoksa onun sınıf niteliğine uygun bir yeni mevzileniş mi sözkonusudur? Birçok yerel parti kongrelerinde, gençlik kolu kongresinde, parti tüzüğünün hazırlanışında, hatta parti kurultayında bu siyasi örgütte parti işi demokrasi büyük yaralar almıştır. Özellikle büyük illerdeki kongrelerde genel merkez ekibinin muhalefet gruplarına karşı yürüttüğü antidemokratik mücadele, hatta genel merkez yetkilerini kullanarak seçilmiş birçok il ve ilçe örgütünün feshedilmesi, parti kadrolarında büyük tepkilere yol açmıştır. Öyle ki, bu antidemokratik çabalar olmasaydı, Kurultayda Baykal'ın başını çektiği muhalefet ekibi Genel Yönetim Kurulu seçimlerinde öne geçebilecek, homojen olmasa da Anadolunun sesi üst parti çizgisine daha etkin bir biçimde yansıyacaktı. Bir dizi kongre yolsuzluğuna rağmen, muhalefet ekibinin 790 oy'a karşılık 615 gibi beklenmedik az bir farkla kaybetmesi bunu gösterir.

Fakat Baykal gurubunun parti programı konusunda CHP Merkezine karşı soldan, ideolojik bir muhalefeti söz konusu olmadığına göre, ve ayrıca Baykalın kendisinin siyasi kimliği de bilindiğine göre, CHP'deki bu olguyu gerçek alamda bir gerileyiş olarak nitelendirebilir miyiz? Kadrolar açısından gerileyiş, aylardan beri CHP'nin yerel örgütlerinde ve gençlik kadrolarındaki militan unsurların eleştirilerine antidemokratik yöntemlerle engel olmaktı. Bir çok yerde faşist çetelerin saldırısına güğüs germiş bu kadroların bir kenara itilmesi, CHP örgütünün sınırlı dinamizmine çok şey kaybettirmiştir. Bu anlamda 1973'e göre bir gerileme sözkonusudur.

Bugünkü genel merkez ekibinin olsun, muhalefet ekibinin olsun örgütü, düşünen, eleştiren militan kadrolara dayandırma konusunda ciddi bir çabaları olmuş mudur? Böyle bir çaba yoktur. Böyle ciddi, sistematik bir çaba olsaydı, bu da önemli bir gerileyiş olarak nitelendirilebilirdi.

PARTİ VE KURUTAYDA NEDEN PROGRAM ELEŞTİRİSİ KISA KESİLDİ

CHP Genel Başkanı Ecevit'in «Bizim dışımızdaki solun içimizde yeri yoktur.» demesi bir gerileyiş değil aksine bir anlamda açık sözlülüktür. CHP'nin örgütsel bütünlüğünü koruma çabasıdır bu. Ecevit, kurultayda

«seçime kadar teorik tartışmayı bırakalım.» demiştir. Aslında kendisi parti organlarında teorik tartışmadan her zaman tedirgin olmuştur. Ecevit çok çeşitli sosyal sınıf ve tabakaları barındıran bir kitle partisi olarak CHP gibi bir örgüt yapısının ideolojik tartışmalara pek elverişli olmadığını bilmektedir. Bu yüzden 371 sayfalık ayrıntılı bir program ile parti ideolojisini zenginleştirmek istemiştir.

İşçi sınıfı ideolojisinin özellikle gençlik kadrolarını sardığı bir dönemde, CHP gibi bir örgüt gerçek sosyalist partilerde olduğu gibi, her kademede derinliğine bir program tartışmasına göğüs geremez. Kurultayda «Kimse devrimcilik ve demokratik sol konusunda komplekse kapılmasın.» yollu yüreklendirmeler, bu ideolojik açığı kapatmak amacıyla yapılıyordu.

Aslında dönüşümcü bir parti olarak CHP' düşünce ve örgütlenme biçimi bakımından parti ölçüleriyle değerlendirilemez. Hatta CHP'deki gruplaşmaları, sağ sosyal demokrasi, sol sosyal demokrasi kanadı gibi deyimlerle tanımlamaya bile olanak yoktur. Farklı tarihsel koşulların ürünü olan CHP'de buna yönelik gelişmeler yok denemez. Ama Avrupa sosyal demokrat partilerinin tarihindeki marksist köken ile metropol ülke oluşlarından gelen bir işçi sınıfı aristokrasisini barındırmaları olgusu karşısında bu mekanik benzetmeler, şimdilik çeviri niteliğinden öte bir anlam taşımaz.

CHP'yi ELEŞTİRME AÇISI
NE OLMALIDIR?

Biz, emekçi halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde CHP'nin yerinin kurultaydaki bazı olumsuz gelişmelerden sonra da antifaşist saflarda olacağına inananlardanız. Antifaşist saflardaki CHPnin yerinin güçlenmesinde en önemli etkenin işçi sınıfı siyasal mücadelesindeki toparlanma ve başarıların olduğu bilinmelidir. Geçmişte böyle olmuştur, gelecekte bu faktör daha büyük bir gerçeklik kazanacaktır. Çünki işçi sınıfımızın yükselen ekonomik mücadelesi hızla siyasal içerik kazanmaktadır.

Bu süreç içinde bugün, CHP'nin genel olarak işçi sınıfı sendikal hareketine ve özel olarak DİSK'e gösterdiği ilgi yüzünden aşırı telaşlanma gösteren sosyalist grupların CHP'yi, ya da DİSK yönetiminin bazı unsurlarını itham etmeden, eleştiriyi önce kendilerine yöneltmeleri gerekir.

Sosyalist potansiyelin toparlanması, temel ilkeler çevresinde, güçlü tek sosyalist parti doğrultusunda, ciddi çabalar bir yana, sosyalist gruplararası asgari diyalogu bile reddedenlerin, dün işçi sınıfı ekonomik hareketiyle hemen bütünleşeceğini umup, bugün hayal kırıklığına uğrayanların, DİSK'teki miras kavgalarında gerçekten haklı bazı eleştirilerini dinletebilmek için önce bir leşmeyi temel ilke olarak alan bir bakış açısına ihtiyaçları vardır.

Sosyalist partilerin kurulduğu iki yıldan beri, partili partisiz sosyalist grupların sınırlı siyasi ortamda edindikleri yeni deneyler var. Uzun, ısrarlı, alçak gönüllü mücadeleyi göze almadan, dar dükkancı, tekelci, fırsatçı tutumlarla en öne geçmenin ve böylece hemencecik sosyalist hareketi toparlamanın ve toplumumuzda tayin edici bir bir etkinlik sağlamanın olanağı olmadığı bugün daha iyi anlaşılmıştır. Antiemperyalist, antifaşist mücadeledeki başarılar için güçlü tek ossaylist partiyi adı madım yaratma sorunu tüm sosyalistlerin gündemindeki ba şsırayı korumaktadır.

Bir orta sınıflar partici olarak CHP'de bağımsızlık ve demokrasi savaşında kendi iç dinamiğinden çok iki temel gücün gösterdiği ağırlığa göre yönelmiştir ve yönelecektir. CHP'nin doğru eleştirisi ancak bu iki temel gücün mevzilenmesine göre yapılabilir.

Emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalığı ittifakı karşısında işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün siyasal hareketi ne kadar çabuk, ne kadar büyük bir ağırlık koyabilirse, CHP o kadar sola kaymak, yapısındaki ilerici unsurları o kadar öne çıkarmak, özlemlerini dile getirdiği en yaygın sınıf küçük burjuvazinin ilerici, gerçekten ulusal partisi olmak durumunda kalacaktır.

Yakın geçmişte, eski TİP içinde ve dışında bütünlüğünü koruyabilen sosyalist hareket, CHP'yi ortanın soluna yönlerdirmede etken olabilmişti. Bugün sosyalist potansiyel daha güçlüdür. Tek çatı altında bir-

leşmiş güçlü bir sosyalist hareket, şu anda nicel olarak Türkiye'nin en güçlü partisi CHP'nin siyasal çizgisini, ittifaklarını büyük ölçüde ektiliyebilir. CHP programı ne kadar hayalci, idealist, ne kadar bağımlı kapitalizmle uzlaşmacı olursa olsun, tayin edici faktör işçi sınıfının başı çektigi sınıf savaşının etkinligidir.

Gerçekte CHP, sosyalist potensiyelle sürekli bir yardımlaşma içindedir. Ama sosyalist hareketin dağınıklığı yüzünden, ona verdiğinden çok alarak yapılan bir yardımlaşmadır bu. Güçlü tek sosyalist parti, bu demokratik dayanışmaya karşılıklı saygı ve eşitlik kazandırabilir, gerçek güç birliği koşulları yaratabilir.

Başlıca iki hareket, köy ve özellikle şehir küçük burjuvazisini, orta sınıfları sürükliyebilen CHP dönüşümcü hareketi ile işçi sınıfını ve yoksul köylülüğün öncü müfrezesi niteliğini kazanmış güçlü bir devrimci partinin cephe birliği olmadan, şu anda gündemimizdeki antifaşist mücadelede, eli kanlı MC ortaklığının gerçekten yıkılmasında başarı kazanmamız ve siyasi demokrasi yolunda ileri, kalıcı mevziler elde etmemiz olanağı yoktur.

Bir seçim platformu niteliğinde hazırlanan yeni CHP programının siyasi demokrasi yönündeki istemlerini, iç ve dış politikadaki temel tutumunu, işbirlikçi sermaye karşısındaki mevzilenişinde formüle ettiği başlıca uzlaşma noktalarını, işçi sınıfı karşısındaki tutumunu, emek ile sermaye, ulusal yararlar ile emperyalizm arasındaki uzlaşma noktalarını ancak bu perspektif ışığında doğru olara kdeğerlendirebiliriz.

BİR YIL DÖNÜMÜ
(16 Aralık 1946)

Uluslararası durum tek parti diktasına elverişli değildi. Egemen güçler birden burjuva demokratı kesildi. Ancak bu ortamda Kurulan TSEKP'nin güçlenmesine neden olacak bir demokrasiye egemen güçler müsade edemezdi.

Bundan otuz yıl önce 16 Aralık günü Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi (TSEKP) kapatıldı. Bu partinin sorumluları Sansaryan Handa Birinci Şube işkençe hücrelerine atıldılar. En kaba polis yöntemleriyle yürütülen bir ille kovuşturmadan sonra başta Partiden Şefik Hüsnü Değmer olmak üzere TSEKP'liler mahkeme önüne çıkarıldılar ve ağır hapis cezalarına ugratıldılar.

CHP iktidardaydı. Bu parti İkinci Dünya Savaşı koşullarında gittikçe harp vurgunculannın ve o günlerde «Hacı ağa» diye adlandırılan taşra mütegallibesinin etkisi altına girmiş, sınıf bileşimi geniş ölçüde değişmiş bir parti durumundaydı. CHP ilk yıllarındaki küçük burjuva dönüşümcü niteliginden çok şey kaybetmiş ve iyice sağa kaymıştı. Bu parti savaş yıllarında gütmüş olduğu vurguncuya arka çıkan halk düşmanı iktisadi politikasıyla o zamanın tek sosyalist ülkesi Sovyetler Birliğinin yenilgisini özleyen Alman Nazilerine şirin gözükme gayreti güden dış politikasıyla itibarını iyice yitirmişti. O kadar ki, artık CHP tek parti diktasını sürdürecek güçte değildi.

Uluslararası alanda dünya gericiliğinin başlıca kaleleri olan Nazi Almanyanın emperyalist Japonya'nın ve faşist İtalya'nın yenilgiye uğraması CHP'nin o güne kadar düşmüş olduğu iki cami arasında binamaz dış politikasınn iflasıydı. Uluslararası durum da tek parti diktasına elverişli değildi.

Savaşın bitiminde başta İnönü olmak üzere egemen çevreler, özellikle halkın bir çok alanlarda beliren huzursuzluğunu yatıştırmak için birden bire burjuva demokratı kesildiler, çok partili dönemi açtılar.

Henüz soğuk savaş başlamamıştı. SSCB ile Batılı müttefikleri arasında savaş yıllarının dostluk ilişkileri görünüşte sürüyordu. Türkiye'nin egemen çevreleri bu koşullarda bir sosyalist muhalefeti sineye çekmek zorunda kaldılar.

TSEKP işte böyle bir ortamda kuruldu (Haziran 1946). Kurucusu Şefik Hüsnü Değmer uluslararası üne sahip bir sosyalistti. Türkiye'ye bilimsel sosyalist düşünceyi ilk getiren adam o idi. Çeyrek yüzyıllık bir tarihi olan proleter devrimci akımın denenmiş militanları TSEKP'ne arka çıktılar.

Demokrasiye susamış emekçi halkımız TSEKP'ye ve bu partiden militanlar tarafın-

dan kurulan sendikalara akın ettiler. Parti birkaç ay içinde hızlı bir gelişme gösterdi. 40 işkolunda 600 sendika birkaç ay içinde tüm Türkiye düzeyinde TSEKP'lilerce kuruldu.

Egemen güçler bu kadar demokrasiye dayanamazlardı. 16 Aralık günü baskı kuvvetlerini hareekte geçirdiler ve yasalar uyarınca kurulmuş TS EKP'yi ve Sosyalist Partisini kapatarak sola karşı terörü yoğunlaştırdılar.

Biz de sola kapalı sağa alabildiğine açık Filipin tipi sahte demokrasi işte böyle başlatıldı.

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE AÇIK MEKTUP

İzmir'deki Ekiz Zeytinyağı ve Sabun Fabrikalarında sürmekte olan direnişle ilgili olarak Halkın Kurtuluşu gazetesinin 26. sayısında bir haber-yorum yayınlanmıştı. Bunun üzerine Ekiz işçileri Halkın Kurtuluşu gazetesine bir cevap gönderdi. Halkın Kurtuluşu bu cevabı yayınlayacağına, sahte imzayla bir başka yazı yayınladı.

Ekiz işçilerinin Halkın kurtuluşu gazetesine gönderdiği cevabın tam metnini aynen aşağıda yayınlıyoruz.

«HALKIN KURTULUŞU» GAZETESİNE

Gazetenizin 11 Ekim 1976 tarihli 26. sayısının 3. sahifesinin 7. sütununda «DİRENİŞ»imizle ilgili bir haber yayınladınız, yazınızda :

1. Direniş komitesinin gerici olduğunu,
2. Sınıf düşmanı kararlar aldığını,
3. Direnişin işçiler için bir savaş okulu haline gelmediğini, engellendiğini,
4. Gazete satışlarının engellendiğini ve TEP'li arkadaşların işçilere doğru fikirleri götürmediğini ve «sosyal-emperyalizme» yaltaklandığını iddia ediyorsunuz.

Devrimciler, her şeyden önce örnek kişiler olmak zorundadırlar, onlar, bilmedikleri bir şey hakkında konuşurken ya da yazarken, dillerine sahip olmasını ve yalanın, küfürün, çamur atmanın kendilerine yakışmayacağını da bilirler, besbelliki devrimciler lafla değil iş yapmakla uğraşırlar, ne derler; «ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz».

Yukarıdaki sizin laflarınıza karşılık, aşağıdaki bir kaç örnek «işçi düşmanının, gericinin, yanlış «siyaset» «sahibinin kimler olduğunu açıklamamıza yol gösterebilecek mi acaba?

— Bütün işçilerin direnişe fiilen katılmalarını sağlamak nasıl bir sınıf düşmanlığıdır acaba?

— İşverenin şehir merkezindeki bürosunun önünde eylemde bulunmaları ve slogan atmaları sizide mi rahatsız etmişti?

— İş yeri cıvarına direnişle ve devrimci amaçlarla ilgili yazıların yalnız, gericileri ve faşistleri kızdıracağını sanmıştık.

— İşçilerin devrimci türküler ve marşlar söylemelerine sizin kitabınızda gericilik mi deniyor?

— Elbette bizim de direnişimiz bir okuldur ve bu okulda «usta»ların kitapları okunur. Burjjuvazinin kitaplarına burada da okuma şansı tanımayacağız.

— İki aydır dağılmadan ve güçlenerek, direnişimizi kararlı ve bilinçli bir biçimde sürdürmemiz sanmıyoruz devrimcileri rahatsız etsin tersine sevindirir.

— Direnişimizi sağlıklı bir biçimde sürdürmek için sadece dışardan gelecek yardımlara bel bağlamayıp bizzat kendimiz görev bölümüyle günübirlik işlerde çalışarak elde ettiğimiz paralarla direnişimizi desteklememiz «laf» edenlere bir ders olmuştur ve olmalıdır da.

— Direniş yerinde «toplum biçimleri-Faşizm - Artı-değer - Emperyalizm - Devlet-DGM-Türkiyenin sınıfsal yapısı-Devrimci güç birliği-Milli mesele-MDD-vb. konularda seminer ve sohbet toplantıları yapmamız, sınıf düşmanı bir kararmıdır?

— Direniş yerinde piyes oynatmamız ve oynamamız yanlış bir «siyaset»in ürünlerinden biri olsa gerek. Bu kadarı yeterli olmasa gerek, devam edelim;

— 9 Eylül günü yüzbin kadar İzmir'linin takip ettiği yürüyüşe katılarak Anti-emperyalist, Anti-faşist sloganlar atmamız gerici bir kararın sonucu ise sizler kimlersiniz.

— Direniş yeriyle mahkeme arasındaki (2) kilometrelik yolun birlik ve dayanışmayı gösteren sloganlar ve devrimci marşların söylenmesini kim istemez ki.

— Filistin sorunuyla ilgili afişlemeye çıktık. Doğru yaptığımızdan şüphemiz yok, her zaman da yapacağız.

— İlerici, devrimci ozanları direniş yerine getirmemiz ve kendi içimizden bir koro hazırlayarak düzenlediğimiz gecede devrimci türkü ve marşlar söylendi.

— Böylesine bir direnişe «gerici», «sınıf düşmanı» yaftasını yapıştıran gazeteleri yırtıp atmamakla, birlik ve dayanışmamızı bozmak isteyenleri, «Benim kim olduğumu bilseydiniz bana tapardınız» diyenleri, hakim sınıflara yaltaklananları, «KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ» sloganını değiştirmek isteyenleri, bu istekleri yerine getirilmeyince pankartlarımızı tahrip ve tahrif edenleri; bağrımıza basmamızımı bekliyordunuz. Bu kadarını yeterli buluyoruz ve bir başka konuya geçmeyi uygun görüyoruz.

Sosyal-emperyalizm meselesine gelince: İşçi sınıfının büyük öğretmeni LENİN, «Bu gün alman «sosyal demokrat parti»si denen partinin *önderlerine* pek haklı olarak «sosyal-emperyalist» yani sözde sosyalist, gerçekte emperyalist» diyerek kimlerin SOSYAL-EMPERYALİST olduğunu açıklıyor.

Ne biz ne de TEP'li arkadaşlar ABD'yi bir başka ülkeyle eş değer tutmuyoruz. Tersine ABD uşaklarıyla da (saflarımızdaki) en kararlı bir biçimde savaşırız.

Halkımızın baş düşmanı Amerika emperyalizmini kim gözardı ediyor ve ona yaltaklanıyor, Alman, İngiliz, Japon emperyalistlerine ses çıkartmayanlar kim?

Şimdi kimdir sosyalist kimdir emperyalizmin ve onun saflarımızdaki uzantısı «sosyal-emperyalist»lerin yaltakçıları?

Eğer gerçekten devrim için uğraşmak isteyen varsa, işçi sınıfının safları onlara her zaman açıktır.

Şunu da unutmayalım ki; biz MİSK'e bağlı faşist sendikacılığın oyununa getirilmiş işçilerken; bizi o durumdan bu günkü bilinç düzeyine yükselten başlıca etken Türkiye Emekçi Parti'li arkadaşların doğru önderliğidir.

Bu gün şuna kesinlikle inanıyoruz ki; İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin kurtuluşu, kendi özörgütünün öncülüğünde devrimci mücadelesinde olacaktır. Yaşasın İşçi Sınıfının Birlik ve Dayanışması! Yaşasın Ekiz İşçilerinin Şanlı Direnişi! Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi ve İşbirlikçileri! Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye Mücadelemiz!

EKİZ İŞÇİLERİ

DİSK'DE TASFİYE HAREKETİ

DGM lere karşı Büyük eylül direnişi, DİSK içinde sol muhalefetin zayıflamasına yol açtı.

DİSK yönetimi ayrıntılı olarak tasarlanmış bir tasfiye planını sistemli biçimde uygulamaktadır.

Örgütten tasfiye edilenler DİSK içinde köşe başlarını tutmuş olan ve şu anda CHP ile balayı günlerini yaşayan gurubun siyasi eğilimine soldan muhalefet eden kişi ya da sendikal örgütlerdir.

DGM lere karşı Büyük Eylül Direnişi'nin sonucu DİSK içinde sol kanadın saflarının seyrekleşmesi oldu. Tarihimizin bu ilk siyasi genel grevi yüzünden patronların işten attıkları, sayıları üçbini aşkın işçi militan lider niteliğinde, en bilinçi, en yürekli işçilerdi. Bunların çoğu DİSK yönetimine karşı muhalefet durumundaydılar.

DİSK içinde Merkez ittifakının çizgisinde olmayan temsilcilerin türlü bakımlarla değiştirilmesi bu tasfiye hareketinin bir belirtisidir.

Bu tutum kesin olarak yanlıştır. Ve tasfiye «silahı kaçınılmaz olarak geri tepecektir. TÜRK-İŞ'e kıyasla daha dürüst bir sendikacılığı temsil etme durumunda olan DİSK bu tayfiyeciliği yüzünden ağır yaralar alacaktır. Tasfiye'ye uğrayanlar içinde tasfiyecilikle DİSK yönetimini bile geride bırakmaya niyetli kimseler bulunması bir şey değiştirmez.

Burada tek doğru yol meslek örgütü içinde tekelci, tasfiyeci tutumlardan uzak durmak, örgüt-içi demokrasiyi egemen kılmaktır.

SOVYETLER BİRLİĞİ İLE DOSTLUK POLİTİKASI HALKIMIZIN YARARINADIR.

Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında imzalanacak olan bir siyasi belge ile ilgili olarak çalışmaların sürdüğü haberi basında yer aldı. Bildirildiğine göre bu belge Türkiye'nin NATO üyeliği ile bağdaşan bir Pakt niteliği taşıyacaktır.

Faşist cephenin iktidarından, işbirlikçi sermayenin ve öteki gerici sömürgen güçlerin çıkarlarının temsilcisi olarak beklenen şey, çoğu ABD uyruklu olan emperyalist tekellerin sömürüsünü katmerleştiren uyduluk politikasını sürdürmektir. Türkiye'nin egemen güçleri işbirlikçi kapitalistler ve mütegallibe, sınıf çıkarları gereği, ülkemizin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunu sürdürmesini isterler. Buna ters düşecek herhangi bir değişikliğe, sosyalist dünya ile herhangi bir yakınlaşmaya esasta karşıdırlar. Bu bakımdan onların MC iktidarından içten bir sovyet dostluğu politikası beklenemez.

Ama MC ikitdarı bugün hem iç politikada, hem dış politikada çıkmazdadır. Velinimet bildiği, tüm umudunu başladığı ABD çeşitli etkenlerle, Yunanistan ile olan çelişkili konularda, özellikle Kıbrıs sorununda genellikle Yunanistan'ın yanında yer almaktadır. MC iktidarı, özellikle ana iktidar partisi AP, elinden gelse ABD uyduluğu uğruna Ege'de de Kıbrıs'da da her tavizi verir. Ama elinden gelmemektedir. Kamu oyunun baskısı altındadır, ve parti politikası gereği Yunanistan'a karşı olduğu gibi, ona arka çıkan Türkiye'ye karşı ambargo uygulayan ABD'ye karşı da, göstermelik olsa da, bir ölçü'de direnmek zorundadır. Sovyetlerle belge imzalama gereğini duymaları bu açıdan değerlendirilmelidir.

Sözde «anti-emperyalist» gerekçeler ileri sürerek böyle bir belgenin imzalanmasına karşı çıkanlar var. Bunlar nedense Türkiyeyi başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist dünyaya bağlayan uyduluk zincirlerinden pek söz etmiyorlar. Ya da etseler de bunu ikincil bir sorun sayıyorlar.

Türkiye bu uyduluk zincirlerini koparabilmek için sosyalist dünya ile, kurtuluş hareketleriyle, kapitalist ülkelerdeki devrimci işçi sınıfı hareketiyle sağlam bağlar kurmak zorundadır. Bunu da ancak Türkiye'nin demokratik güçleri yapabilir. Ama sözkonusu belgeyi imzalayacak olan başı darda MC iktidarıdır. Bunu akıldan çıkarmıyalım.

Belge imzalanırsa, metnini inceler tutumumuzu saptarız. Şu anda bir genel doğruyu ifade etmekle yetinelim: Türkiye emperyalist bloktan ne kadar uzaklaşırsa, o kadar iyi. Sosyalist dünyaya ne kadar yaklaşırsa, o kadar iyi.

«SOSYALİST» ENTERNASYONAL

Sosyalist» Enternasyonale katılmak, sosyalizm yolunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi içinde olan emekçi halkımızın gerçek özlemlerine ters düşer.

Son kurultayında CHP oybirliği ile «Sosyalist» Enternasyonale girdi.

Sosyalist sözcüğünü tırnak içinde yazıyoruz. Çünkü CHP'nin girdiği enternasyonalin yalnızca adı sosyalisttir. Bu Enternasyonal, genellikle gelişmiş kapitalist ülkelerin kendini «sosyal-demokrat» ya da «sosyalist» diye adlandıran partilerinden oluşur. Bu partiler ya halen iktidarda, ya da iktidara aday güçlü partilerdir. Bunlar iktidara gelir yıllarca, on yıllarca ülkeyi yönetirler Ama ülkede kapitalist ilişkiler sürer gider.

Bu partiler geçen yüzyılda tarih sahnesine marksist partiler olarak çıkmışlardı. Kapitalizmin gelişmesi ve emperyalizme dönüşmesiyle ve emperyalist sömürünün ürünü olan işçi aristokrasisinin işçi sınıfı hareketinde ağırlık kazanmasıyla Marksizme sırt çevirdiler ve kurulu düzenin en akıllı, en tutarlı savunucuları kesildiler. Çağdaş işçi sınıfı tarihi, özellikle Batıda, gerçek marksizm ile sosyal-demokrasi denen sağcı akım arasındaki mücadelenin tarihidir.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyal-demokrasinin bir sınıf tabanı vardır. Ama, sömürülen ülke Türkiye'de sözü edilecek böyle bir taban yoktur. Onun için biz, ne kadar ortanın soluna kayarsa kaysın, sömürülen ülke koşullarında kaderi küçük burjuva dönüşümcülüğünü temsil etmek olan CHP'nin Batı sosyal-demokratlığına özenmesini, devrim mihraklarının doğuya kaydığı bugünün dünyasında ilerici bir tutum saymıyoruz.

Türkiye'nin yeri emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülkeler safıdır. O saftan uzaklaşmak adı «sosyalist» de olsa sömüren ülkelerin temel direği durumundaki siyasi örgütlerin Enternasyonaline katılmak, sosyalizm yolunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi içinde bulunan emekçi halkımızın gerçek özlemlerine ters düşer. CHP'nin bu özlemlere ters düşmesi de, bu partinin sınıf karakteri bakımından doğaldır. Bu gelişmenin SPD Almanyasının Türkiyeye bir yatırımlar alanı olarak özel ilgi duyduğu günlere rastlaması da ilginçtir.

Faşist cephe sözcüleri, başta mason Demirel, CHP'nin bu katılma kararını «milliyetçiliğe», «hükümranlık haklarına» aykırıdır diye yaygarayı bastılar. Bu, adi cinsinden şöven propagandanın bir yeni belirtisidir. Ne millet, ne hükümranlık hakları onların tasası değildir. Onlar bunları en yüksek fiat verecek olan emperyaliste her zaman satmaya hazırdırlar.

Üstelik başta AP olmak üzere faşist cephe partilerinin ele başıları çoktan kendi enternasyonallerine katılmışlardır. Onların Enternasyonali emperyalist tekellerinkidir. Ve çok uluslu şirketler Enternasyonali, sosyal-demokratlarınkinden çok daha güçlüdür. Bu Enternasyonal nice sosyal-demokrat partilerin en güçlüsünü bile parmağında oynatır.

CHP, Türkiye tarihinde bir Enternasyonal'e katılan ikinci parti oluyor. Bir Enternasyonal içinde yer alan ilk parti Türkiye Komünist Partisidir. Bu parti 1919'da kurulan ve 1943'de kendi kendini fesheden Üçüncü Enternasyonal üyesiydi. Ama TKP'nin Üçüncü Enternasyonal üyeliği başka şeydir, CHP'nin «sosyalist» Enternasyonal üyeliği başka şey.

DİSK YÖNETİMİ SINAVDAN GEÇİYOR

Şu anda DİSK yönetimi bir sınavdan geçiyor. İşten atılmış olan binlerce işçi Türkiye işçi sınıfının en bilinçli kesiminin bir parçasını oluşturmaktadır. Bunlar fabrikalarında lider niteliğinde işçilerdir. DİSK yönetiminin bu işçilere arka çıkarken gösterecegi içtenlik, bu yöneticilerin gelecekteki kaderlerinin tayininde önemli etken olacaktır.

İşçilere sadece yarım maaş ödemekle sorumluluk yerine getirilmiş olmaz. İşçilerin fabrikalarında işbaşı yapabilmeleri için yürekli davranmanın, yeni direnişleri göze almanın gereği vardır.

Derhal bir tüzük değişikliği yapılarak direnişçi işçilere sendika üyesi olarak özel statü tanınmalıdır. Direnişçi işçilerin bir kesimi Maden-İş'tendir. Ve Maden-İş sendikasının ana tüzüğünün 85. maddesi açıktır. Bu tüzüğe göre işçiler baş temsilcilerini işyerinde çalışmayan sendika üyelerinden seçebilirler. Seçim olmasa da, genel merkez, patronun işten attığı bir baş temsilciyi tekrar görevine atayabilir. Maden-İş yönetimi, DİSK yönetiminin çağrısının gereğini yaptığı için işten atılan baş temsilcileri bu 85. maddeye uygun olarak görevlerine atamakla yükümlüdür.

Bütün içten çabalara karşın işe alınması sağlanamayan işçilere sendika kadroları içinde yer verilmeli ve uygun durumlarda sınıf mücadelesi sınavından geçmemiş olan bürokrat nitelikteki bazı unsurların bu işçilere yerlerini devretmeleri sağlanmalıdır.

Direnen ve bu yüzden de işten atılan işçilerin tekrar iş başına dönmeleri istemini ileri sürerken DİSK'in yeterli hukuksal dayanağı vardır. Direnişten ötürü binlerce işçinin işten atılması kanunsuzdur. İşveren temsilcileri ve MC iktidarı sözcüleri direniş sırasında ve sonra direnişin yasalara aykırı olduğunu iddia etmişlerdir. Ancak onların bu iddiası havada kalmaktadır. DGM'lere karşı işçi direnişinin kanunsuz olduğu yolunda, yetkili herhangi bir adli merci kararı yoktur. Tersine bu direnişin yasalara uygun olduğu yolunda mahkeme kararları vardır. O halde ünlü 17. ve 29. maddelerden medet umularak işçilerin ekmeği ile oynanması yasa dışı bir davranıştır. Burada kanunsuz harekette bulunan işçiler değil, patronların kendileridir.

Tekrar edelim DİSK yönetimi tarih önünde sınanmaktadır. Ayakta duracaksa bu sınavı başarıyla geçmek zorundadır.

ZAFER SAVAŞAN FİLİSTİN HALKININDIR...

Filistin sorunu bir mülteciler sorunu değildir. Filistin sorunu vatanı emperyalizmin desteğinde siyonistlerce gasbedilmiş olan bir halkın kendi toprağında bağımsız ve demokratik bir Filistin Devleti kurma yolunda savaşı sorunudur. Arap gericiliği bu gasp işinde suç ortağı durumundadır.

Biz Filistin sorununu bir mülteci sorunu olarak değerlendiren her karara her belgeye karşıyız.

Biz kardeş Filistin halkının FKÖ önderliğinde en çetin koşullarda silah elde, vermekte olduğu kurtuluş savaşını Türkiye yurtseverleri olarak olanca gücümüzle destekliyoruz

AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN, SİYONİZMİN VE GERİCİ ARAP REJİMLERİNİN KOMPLOLARI FİLİSTİN HALKININ SAVAŞ AZMİNİ KIRMAYA VE ZAFERE ULAŞMASINI ENGELEMEYE YETMEYECEKTİR

Filistin halkı ile halkımız arasındaki kardeşlik ve dayanışma yüzlerce Türkeyeli devrimcinin Filistin Devrimi saflarına katılmasıyla ve bu uğurda kan dökmesiyle perçinlenmiştir.

Türkiye yurtseverleri olarak emperyalizmin, siyonizmin ve Arap gericiliğinin Filistin Devrimin boğma yolunda giriştikleri renç komloların kesinlikle karşısındayız.

Filistin halkı, FKÖ önderliğinde emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği üçlüsünü yenecektir.

Bağımsız ve Demokratik Filistin Devleti gerçek olacaktır.

FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMA HAFTASI ÜZERİNE

Yurdumuz Türkiye'nin de içinde bulunduğu Orta-Doğu bölgesinde, emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği üçlüsü bir tarihsel faciayı sahneye koymaktadırlar. Bu üçlü, vatanı siyonistlerce zaptedilen, milyonlarcası atalarının topraklarından kovulan ve komşu ülkelerde mülteci kamplarında çürümeye, yok olmaya terkedilmek istenen kardeş Filistin halkının Ulusal direnişini ezmek ve bölgede başta ABD olmak üzere emperyalizmin ve onun hizmetinde olan siyonizmin dişine göre bir çözüme varmak çabasındadır.

Lübnan'da olanlar bu facianın son sahnesidir. ABD emperyalistleri tarafından doğrudan doğruya ya da siyonistler aracılığıyla silahlandırılan, örgütlendirilen ve kışkırtılan Hristiyan faşist terör örgütleri, Suriye askeri kuvvetlerinin Suriye askeri müdahalesinin kendileri için yarattığı elverişli ortamda da yararlanarak, Filistin kurtuluş örgütü (FKÖ)nün önderliğindeki Filistin devrimci kuvvetlerine ve Lübnan ilerici hareketinde sivil asker ayrımı yapmadan ağır darbeler indirmiştir.

Türkiye halkının bağımsızlık ve demokrasi davası Filistin halkının ve Arap halklarının ilerici güçlerinin davaları ile paralellik taşır. Emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği, Arap halklarının olduğu kadar bizim halkımızın da düşmanıdır.

Filistin sorunu bir mülteci sorunu değildir.

Filistin halkı toprağında bağımsız ve demokratik Filistin devletini er geç kuracaktır.

Filistin halkı, FKÖ önderliğinde bu kutsal hakka sahip çıkmayı bilecek ve silah elde vermekte olduğu ulusal kurtuluş savaşını zafere ulaştıracaktır.

TEP Genel Başkanı
Mihri BELLİ